

Noćas si, Bože, svratio k meni

Nebo dušu plavu otvori
Poteče milosrđe niz padine nebeske
Okupa se srce moje
Vječnim suncem ljubavi

Zar meni neznatnoj
Svratio si, Bože,
Dodirnu me čežnjom divnom
Zaogrnu mirom
Koji mi nitko oduzeti ne može

Spoznah Te u trenu,
Bliskosti moja,
Ja, koja tek sad jesam
Bacih se na koljena
Pred Tobom koji uvijek jesi
Čak i onda kada mislim da nisi

Na pučini beskraj
Um moj svjetionik postade
Na litici visokoj
Što obrušava se u plavo uzburkano
Vrijeme moga postojanja

Satkana od ljubavi svetog vjerovanja
Sada više ništa moje
U meni nije
Sva sam od milosrđa Tvoga

Odmaram se noćas na dlanu Tvome
Molim te, Bože,
Ne zaboravi probuditi
Ovo sretno dijete
Pa da krene putem
Kojim se ne gubi nada

Sada kada Te spoznah
Ne dam ni mrvicu postojanja svog
Onima koji misle
Da se duša mjerit može

Svrati opet k meni, Bože!

Lucija Kordić, I.2